

קונטרס

שְׁמוֹר פִּיךָ

יעורר ויחזק על מעלת הזוכה לשְׁמוֹר פִּיו, לא לדבר כל העולה על רוחו, ועל-ידי-זה ינצל מכל מיני צרות, וימשיך על עצמו ערבות ידידות זיו שכִינת עזו יתברך.

*

בְּנוֹי וּמִיָּסָד עַל-פִּי דְבָרֵי
רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן
בּוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָא, אֲדוֹנֵנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנֵנוּ
רַבִּי נְחֶמְאן מְבַרְסֵלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ.

וְעַל-פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ
הַקְּדוֹשׁ, אֹר נְפֵלָא, אֲשֶׁר כָּל רִז לֹא אָנִים לִיה
רַבִּי נְתָן מְבַרְסֵלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ,

וּמִשְׁלָב בְּפִסְוִיקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, כְּתוּבִים וּמֵאַמְרֵי
חֻכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזֶהר הַקְּדוֹשׁ.

*

הוֹבָא לְרַפּוּס עַל-יְדֵי
חֻסִּידֵי בְּרֵסֵלָב
עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹבב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר : אִם הָיָה אָדָם שׁוֹמֵר
עַל דְּבוּרֵי פִּי, אֲזִי אֶף פַּעַם לֹא הָיָה מְסַתְּבֵךְ
בְּצָרוֹת לֹא בַּבַּיִת עִם אִשְׁתּוֹ וְלֹא בַּחוּץ עִם
בְּנֵי-אָדָם, כִּי כָּל הַצָּרוֹת הֵן רַק מִחַמַּת
שְׂמִמְקִיר אֶת דְּבוּרֵי פִּי, כִּי בּוֹ בְּרָגַע שְׂאָדָם
שׁוֹמֵר עַל דְּבוּרוֹ, אֲזִי מִצְּלִיחַ מְאֹד בֵּין
בְּגַשְׁמִיּוֹת וּבֵין בְּרוּחָנִיּוֹת, וְאֶף פַּעַם לֹא יֵצֵא
לוֹ לָרִיב עִם אִשְׁתּוֹ אוֹ עִם שְׂאָר בְּנֵי-אָדָם,
כִּי הַדְּבוּר הוּא הַפֶּתַח, וְצָרִיכִים לְשׁוֹמֵר מְאֹד
עַל דַּלְתֵי הַפֶּתַח.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תרנט)

קוֹנְטֵרַס

שְׁמוֹר פִּיךָ

.א

צָרִיךְ שְׁתַּדַּע, אֲהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, כִּי כָּל הַצָּרוֹת
וְכָל הַיְסוּדִים וְכָל הַמְרִירוֹת שְׁעוֹבְרִים עַל בְּנֵי-אָדָם,
הוּא רַק מִחֲמַת הַדְּבוּר, שְׁמִפְקִיר וּמְדַבֵּר אֶת כָּל
הָעוֹלָה עַל רוּחוֹ; כִּי בְּאֵמֶת אִם אָדָם הָיָה שׁוֹמֵר עַל
פִּיו, וְלֹא הָיָה מְדַבֵּר כָּל דְּבָר, אֲזִי הָיָה חַי חַיִּים
עֲרָבִים וּמְתַקִּים בְּגִשְׁמִיּוֹת, כִּי אֵף פַּעַם לֹא הָיָה
מְסַתְּבֵךְ וּמְסַתְּכֵסךְ בְּסִבּוּכִים וּבְסִכּוּכִים עִם אֵף
אֶחָד, וְכֵן הָיָה חַי חַיִּים רוּחָנִיִּים, הֵינּוּ שֶׁהָיָה מְרַגֵּשׁ
עֲרָבוֹת, יְדִידוֹת, זִיו, חַיּוֹת אֶלְקוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ; כִּי כָּל
הַצָּרוֹת וְהַיְסוּדִים שְׁעוֹבְרִים עַל אָדָם בֵּין בְּגִשְׁמִיּוֹת
וּבֵין בְּרוּחָנִיּוֹת הֵם רַק בְּסִבַּת הַדְּבוּרִים שְׁמִפְקִירָם,

ומדבר כל העולה על רוחו, בגשמיות — אדם
 מסתבך ומסתכסך בסכסוכים כשיש לו תמיד להעיר
 הערות על השני, וצריך לבקר בבקרת את זולתו,
 ועל-ידי-זה הוא מקבל בתורה מנה אחת אפים, כי
 אף אחד אינו אוהב בקרת, וכשאדם מבקר את
 זולתו, זולתו מתזיר לו בתורה, ומזה יוצאות כל
 המרירות והמתלוקות, כשאדם דוקר את השני
 בתרב לשונו, ועל-ידי-זה בא תברו ומשלים לו כפל
 כפלים, ומזה נובעות המריבות והצרות, עד שגורם
 לעצמו שונאים שאינם יכולים לסבל אותו. וכמו-כן
 ברוחניות — הדבור הוא כלי השפע, אם אדם
 מדבר דבורי אמונה והשגחה הפרטית, ומגלה את
 אמתת מציאותו ותברך לכל אחד, וכן מדבר תמיד
 אליו ותברך דבורים ושיחות ותפלות ובקשות, אזי
 ממשיך על עצמו אור השכינה, כי הדבור הוא הכלי
 להמשיך בו כל מיני השפעות טובות, ומכל שכן
 וכל שכן כשאדם זוכה ללמד את התורה הקדושה,
 על-ידי-זה נשפעת בו חכמתו ותברך, לא-כן תכף-
 ומיד כשאדם מפקיר את דבורו, ומדבר לשון-הרע
 ורכילות וליצנות, על-ידי-זה מסלק את השכינה
 ממנו, וסובל יסורים ומרירות, וצרים ומרים לו
 החיים, כי כל מה שמדבר יותר דברים בטלים

וְדַבּוּרִים אֲסוּרִים, נְבוּל פֶּה, רַחֲמָנָא לִישׁוּבָן, עַל-
יְדֵי-זֶה מִתְבַּלְבְּלִים דַּעְתּוֹ וּמַחוֹ וּמָר וְחֶשֶׁךְ לוֹ, וְאֵינוֹ
רוֹאֶה עֲתִיד לְחַיָּיו, וְלִכֵּן אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אִם אַתָּה
רוֹצֵה לְזַכּוֹת לְחַיּוֹת חַיִּים עַרְבִים וְנִעְיָמִים וּמִתְקִים
בְּזֶה הָעוֹלָם, עָלֶיךָ לְשֹׁמֵר מְאֹד עַל דַּבּוּרֵי פִיךָ, לֹא
לְדַבֵּר כָּל הָעוֹלָה עַל פִּיךָ, וְאֵל תְּסַפֵּר לְאַף אֶחָד שׁוֹם
סְפוּרִים וְדַבּוּרִים שֶׁל מַה בְּכָךְ, הִרְגַּל אֶת עֲצָמְךָ
לְשִׁתְּךָ, וּתְחַכֶּה שְׁזוּלְתְּךָ יָבֵא אֵלֶיךָ וַיִּשְׁאַל בְּשִׁלּוּמֶךָ,
אוּ יִשְׁאַל אוֹתְךָ אֵיזוֹ שְׁאַלָה אֲזַ תְּשִׁיב לוֹ בְּקִצּוֹר,
וְעַל-יְדֵי-זֶה חָכָם גָּדוֹל תִּחְשַׁב בְּעֵינַי זוּלְתְּךָ, וְאֶפְלוּ
שְׁאַתָּה יוֹדֵעַ שְׁרַחוּק אַתָּה לְגַמְרֵי מַדְעַת זוּלְתְּךָ, עִם
כָּל זֹאת בְּזֶה שֶׁתְּשֹׁמֵר אֶת פִּיךָ, זוּלְתְּךָ יִחְשַׁב שְׁאַתָּה
חָכָם וּפְקִיחַ גָּדוֹל, וּמְכַל שְׁכֵן שְׁלֹא תִסְתַּבֵּר וְתִסְתַּכְסֵּךְ
עִם אֶף אֶחָד, וְאֶפְלוּ שֶׁהָהוּא יִבְזֶה אוֹתְךָ בְּחַרוּפִין
וּבְגַדוּפִין, אַתָּה אֵל תְּשִׁיב לוֹ כְּלוּם, תְּשִׁתֵּק וְתִקְבֵּל
אֶת הַכֹּל בְּאַהֲבָה לְכַפָּרַת עֲוֹנוֹת, וְאֲזַ תִּרְאֶה אֵיךְ
שְׁבִנְיָקֵל הָהוּא יִתְבַטֵּל לְפָנֶיךָ לְגַמְרֵי, וְכַמוֹ-כֵּן
בְּרוּחָנִיּוֹת אִם תִּרְגִּיל אֶת עֲצָמְךָ לֹמַר אֶת תְּבוֹת
הַתְּפִלָּה לְאַט לְאַט מְלָה בְּמְלָה וְתִתְפַּלֵּל בְּכּוֹנֵה, וְכֵן
תִּהְיֶה רְגִיל לְבָרֶךְ אֶת הַבְּרָכוֹת שֶׁבֵר יִשְׂרָאֵל צָרִיךְ
לְבָרֶךְ בְּכֹל יוֹם שֶׁהֵן מְאֶה בְּרָכוֹת — לְאַט וּבְכּוֹנֵה
גָּדוֹלָה, אֲזַ בְּמִשְׁךְ הַזְּמַן יִזְדַּכֵּךְ גּוֹפֶךָ בְּזִכּוּךְ עֲלִיוֹן,

עד שגם גופך ישיג אלקות, כמו שכתוב (איוב יט, כו):
 "ומבשרי אחזה אלוה", שגם מבשר הגוף תזכה
 לראות אלקותו יתברך, וכמו־כן אם תרגיל את עצמך
 ללמד את התורה הקדושה בשקיפה רבה ונפלאה,
 על־ידי־זה יפתח לך מתק, ותפנס בך חכמה עליונה,
 עד שתהיה רבוק בחי החיים בו יתברך.

לזאת ראה, אהובי, בני היקר, למה יכולים
 לזכות על־ידי שמירת הדבור, ולכן אני מבקש
 אותך מאד "שמר פיה", ואל תפקירו בין בגשמי
 בין ברוחני, הינו בגשמיות אל תסתכסך עם שום
 בן אדם, ואינך מחיב להתנצל לאף אחד, ואינך חיב
 לתת תרוצים לאף אחד, שתק, שתק, ואז יאיר עליך
 מלך הכבוד. וכן ברוחניות הרגל את עצמך
 להתפלל תפלתך בכונה גדולה, ולבקש ולהתחנן
 ממנו יתברך, מלה במלה לאט לאט, ואל תרוץ
 כמדלג על גחלים, אלא עשה תפלתך רחמים
 ותחנונים לפני המקום ברוך הוא יתברך שמו, וכן
 למוד התורה הקדושה, תלמד בהתמדה גדולה, ואל
 תפסיק לדבר דברים בטלים באמצע למודך, ועל־
 ידי־זה תראה איך תזדכך בתכלית הזכוף, וימחל לך
 הקדוש־ברוך־הוא על כל עוונותיך, ותהיה כלי

לְהַמְשִׁיךְ אֶת שְׂכִינַת עֲזוֹ יִתְבַּרְךָ בְּזֶה הָעוֹלָם, וְיִהְיֶה
הַשָּׁלוֹם תָּמִיד אִצְלְךָ.

ב.

צָרִיךְ שְׁתַּדַּע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, כִּי עֵקֶר
הַכְּשָׁלוֹן שֶׁל הָאָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם הוּא עַל-יְדֵי הַדְּבֹר
שֶׁמִּפְקִירוֹ וּמַדְבָּר כָּל הָעוֹלָה עַל רוּחוֹ, כִּי אִם הָאָדָם
הָיָה שׁוֹמֵר עַל הַדְּבֹר שָׁלוֹ, אָז הָיָה מְצַלִּיחַ בֵּין
בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבֵין בְּרוּחָנִיּוֹת, וְעֵקֶר כְּשָׁלוֹנוֹ הוּא רַק
עַל-יְדֵי הַדְּבֹר שֶׁמִּפְקִירוֹ בְּגִשְׁמִיּוֹת — מְסַתְּכֶסֶךְ עִם
בְּנֵי-אָדָם וּמְקַלֵּל אוֹתָם וְרַב עִמָּם, וּבְרוּחָנִיּוֹת —
אֵינוֹ לוֹמֵד תּוֹרָה וְאֵינוֹ מְתַפְּלֵל וְאֵינוֹ מְקַיֵּם אֶת
הַמְּצֻוֹת, כִּי הוּא תָּמִיד עָסוּק לְהַצְדִּיק אֶת עַצְמוֹ.
וְעַל-כֵּן, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אִם אַתָּה רוֹצֵה לְהַצְלִיחַ
בֵּין בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבֵין בְּרוּחָנִיּוֹת "שְׁמֹר פִּיךָ", וְאַל
תְּדַבֵּר כָּל הָעוֹלָה עַל רוּחְךָ, כִּי מִמָּה נִפְשָׁךְ לֹא
תִּצְלִיחַ, אִם תִּרְצֶה לְהִרְאוֹת אֶת צְדָקָךְ לְזוּלָתְךָ, הֲרִי
אַתָּה רוֹצֵה לְנַצַּח אוֹתוֹ, וְאַף אֶחָד לֹא רוֹצֵה לְהִיּוֹת
בְּעוֹלָם מְנַצָּח, וְעַל-כֵּן כָּכָל שְׂאֵתָה תִּצְדִּיק אֶת עַצְמְךָ
הוּא יוֹתֵר יִרְשִׁיעַ אוֹתְךָ, וְיִכְנַס אֶתְךָ בְּכּוֹחֵים וְאַתָּה
תִּתְנַכַּח אִתּוֹ, וְכָךְ יִהְיֶה גִלְגָּל בְּלִי סוּף, וְלֹא תִּגִּיעַ אֶל

שום דבר רק אל שנאה עמקה יותר ויותר, כי אף
 אחד אינו רוצה שינצחו אותו, ועל-כן אם אתה
 רוצה לנצח, שתק, שתק, אהובי, בני היקר, על
 החרופים והגדופים שמחרפין ומגדפים אותך, ובזה
 תפטר מכל שונאיה; כי ברגע שזולתך רואה שאתה
 שותק, הוא מתפוצץ ונעלב, ובורת לו, ויעזב אותך
 במנוחה, כי כל מה שזולתך רוצה לראות במפלתך,
 רק על-ידי שהוא מתוכח אתך, ואתה עונה לו ונכנס
 אתו בדין ודברים, והוא שמח שיש לו עם מי
 להתוכח ולריב, ובפרט כשהוא רואה שאתה
 מתפוצץ מרב צער, זה עקר ההנאה שלו, אבל אם
 תרגיל את עצמך לשמר פיה, אז אתה תהיה המנצח,
 ואפלו שברגע זה אתה מאד בצער, אבל אם תשתק
 לרגע הנה, אז תצליח לטוח ארף, כי מי ששומר את
 דבורו ואינו מדבר כל העולה על רוחו, ואינו
 מתוכח עם אף אחד, לבסוף הוא יוצא המנצח —
 זה בגשמיות, וכל שכן וכל שכן ברוחניות אדם
 צריך לדעת, אשר אין שום מציאות בלעדיו יתברך
 כלל, והוא יתברך מתיה ומנהיה את כל הבריאה
 כלה, ודומם, צומח, חי, מדבר, הם עצם עצמיות
 אלקותו יתברך, ומה שאתה רואה זה רק אלקות,
 רק התלבש בלבוש הזה אשר למראה עינינו: דומם,

צומח, חי, מדבר, אבל הכל הוא לבוש לגבי גלוי
 האין סוף ברוך הוא, כי באמת בכל הנועה והנועה
 שם אלופו של עולם, אף האדם אינו זוכה להשיג
 את זה, מפני שהפקיר את הפה שלו ודבר שטיות,
 וכל שפן, חס וחלילה, כשדבר דברים בטלים, או
 דבורים האסורים נבול פה וקללות וכיוצא, על-ידי-
 זה נתבלבל מחו, ואינו זוכה לתפס רוחניות אלקות,
 כי הדבור והפה של האדם הוא פלי להמשיך
 השכינה, אם אדם מדבר רק דבורי אמונה והשגחה
 פרטית, ומחזק ומעודד את נשמות ישראל, ומחזיר
 בהן אמונה, אז שורה עליו השכינה, אבל בו ברגע
 כשאדם פוגם בדבורו, אז רחמנא לצלן, נתבלבל
 ושכלו ודעתו, מחו ובינתו, ונתרבה החשך עליו,
 ואינו רואה את האור כלל, ואפלו שהכל לכל
 אלקות גמור הוא, הוא אינו תופס את זה, ואדרבה
 הוא רואה רק חשך, עד שבא לידי כפירות
 ואפיקורסות, כי על-ידי שאדם מפקיר את דבורו
 הוא מסלק את שכינתו יתברך למעלה. בשביל זה
 אמרו חכמינו הקדושים (עין ערכין טו:): כל המספר
 לשון-הרע מסלק את שכינת עזו יתברך מהעולם,
 כי אם היה אדם מאמין שהקדוש-ברוך-הוא הוא
 נמצא פה, אז אף פעם לא היה מדבר רע על זולתו,

וּכְשֶׁמִדְבַר רַע עַל זולתו, סִימָן שְׂאִינוּ מֵאֲמִין
 שֶׁהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא פֹה, נִמְצָא שְׁעַל-יְדֵי
 לְשׁוֹן-הָרַע הוּא מְסַלֵּק אֶת שְׂכִינַת עֲזוֹ יִתְבַרֵּךְ
 לְמַעַלָּה. וְלִכֵּן רֵאָה, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיִּקָּר, לְשֹׁמֵר מְאֹד
 עַל דְּבוּרֵי פִיָּה, וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּעָבֵר אֶת זֶה הָעוֹלָם
 בְּשָׁלוֹם, בְּרוּחָנִיּוֹת — תִּרְגִּישׁ תָּמִיד אִיךָ שֶׁהוּא
 יִתְבַרֵּךְ מְחַיֶּה וּמְהַיֶּה אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, וְכָל מֵה
 שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ זֶה בְּהַשְׁגָּחָה פְּרָטִית, וְתַחַן תּוֹדָה
 וְהוֹדָאָה לְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל הַחֲסֹד חֲנָם שֶׁעָשָׂה
 עִמָּךְ, וְאַפְלוּ בְּתוֹךְ הָרַע שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ תִּמְצָא אֶת
 הַטּוֹב, וּבְגִשְׁמִיּוֹת תָּמִיד תִּהְיֶה בְּשָׁלוֹם עִם כָּל אֶחָד,
 וְכָל אֶחָד יֵאָהֵב אוֹתְךָ. כִּי בְּרִגְעַ שְׁאַתָּה לֹא נִכְנָס
 בְּכּוֹחֵי עִם אֶף אֶחָד, אֶז אֶף אֶחָד לֹא יִכּוֹל לְנַצַּח
 אוֹתְךָ, וְאַדְרָבָּה הֵם יִהְיוּ מְנַצָּחִים מִמָּךְ, כִּי מִי הוּא
 הַמְנַצֵּחַ הָאֱמֵתִי? מִי שְׁזוֹכָה לְשֵׁתֵק. וְעַל-כֵּן שְׁתֵּק,
 שְׁתֵּק, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיִּקָּר, עַל כָּל מֵה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ
 בֵּין בְּרוּחָנִי וּבֵין בְּגִשְׁמִי, וְתִדַּע כִּי "צַדִּיק הוֹי" הַבְּכָל
 דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל מַעֲשָׂיו" (תְּהִלִּים קמ"ה, יח), וְכָל מֵה
 שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ זֶה בְּחֻשְׁבוֹן צַדִּיק, בְּרַח לָךְ אֱלֹהֵי
 יִתְבַרֵּךְ, וְתִמְשִׁיךְ עַל עֲצֻמָּךְ עֲרִבּוֹת נְעִימוֹת יְדִידוֹת
 זֵיו חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַרֵּךְ, וְאִז תִּתְעַנֵּג בְּרוּחָנִיּוֹת
 אֱלֻקוֹת.

ג.

אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיְקָר! שְׁמֹר פִּיךָ, וְאַל תִּפְּנֹס
 בְּכּוֹחוֹתֵי עִם אֶף אֶחָד בְּעוֹלָם, וְאַפְלוּ שְׂאֵתָה מִבֵּין
 שְׁהַצְדָּק אֶתְךָ וְזוֹלָתְךָ אֵינוֹ צוֹדֵק, עִם כָּל זֹאת תִּהְיֶה
 חָכָם וְאַל תִּפְּנֹס בְּכּוֹחוֹתֵי, כִּי לֹא תִצְלִיחַ לְשִׁכְנֹעַ אֶת
 זוֹלָתְךָ בְּשׁוֹם פָּנִים וְאַפֵּן, וְאַף שֶׁנִּדְמָה לְךָ, שֶׁיֵּשׁ לְךָ
 כַּח הַדְּבֹר, וְאַתָּה מְסַגֵּל לְשִׁכְנֹעַ אֶת זוֹלָתְךָ, וְתִמְשִׁיךְ
 אוֹתוֹ לְדַעְתְּךָ, זֶה רַק דְּמִיוֹן גָּדוֹל, כִּי טַבֵּעַ שֶׁל הָאָדָם
 שְׂאֵינוֹ רוֹצֵה לִּהְיוֹת מְנַצָּח, כִּי בְּרָגַע שֶׁתִּשְׁכַּנְעוּ
 שְׁהַצְדָּק רַק עִמָּךְ, וְאַתָּה אֵין צָדֵק וְיֵשֶׁר, הַרִי הוּא
 יִפְעֹר פִּיו יוֹתֵר וְיוֹתֵר, וְיִשְׁפִּילְךָ וְיִבְזֶה אוֹתְךָ וְתִסְבַּל
 מִמֶּנּוּ צָרוֹת רַבּוֹת וְחַרוּפִין וְגִדּוּפִין, וְעַל-כֵּן מֵה
 וְלָמָּה לְךָ לְהִפְּנֹס בְּצָרָה זוֹ, יוֹתֵר טוֹב שְׂאֵתָה תִּשְׁתַּק, וְעַל
 כָּל גַּל וְגַל שֶׁעוֹבֵר עָלֶיךָ תִּנְעֲנַע אֶת רֹאשְׁךָ, וְאַז
 תִּצְלִיחַ דְּרַכָּךְ בְּזֶה וּבְכָא לְנִצָּח נִצָּחִים; כִּי מִי שֶׁזוֹכֶה
 לְהִגִּיעַ אֶל מִדַּת הַשְּׁתִיקָה, הוּא הַמְּנַצָּח — בֵּין
 בְּגִשְׁמִי וּבֵין בְּרוּחָנִי. וְלָכֵן אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיְקָר, שְׁתַּק
 וְשִׁמֹר פִּיךָ, וְאַז תִּצְלִיחַ דְּרַכָּךְ תָּמִיד.

ד.

צָרִיךְ שֶׁתִּדַּע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיְקָר, אֲשֶׁר אֵין עוֹד

טוב, ואין עוד נעם ואין עוד ערבות בזה העולם
כמו הדבקות בו יתברך, דהינו שאדם יחדיר
בעצמו, אשר אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל,
והכל לכל אלקות גמור הוא, והקדוש-ברוך-הוא
משגיח על כל פרט ופרט מפרטי הבריאה, ודבר
גדול ודבר קטן לא נעשה מעצמו אלא בהשגחת
המאציל העליון, ודבר זה לא יתאר בשכל האנושי,
איך שהקדוש-ברוך-הוא משגיח בפרטי פרטיות על
כל חיה וחייה הרצה ומסתובבת בתוך היער, וכל
הצמחים, האילנות והפרות שבעולם, וכל הדומם
— הכל משגח בהשגחה נוראה ונפלאה מאד,
דומם היכן שצריך להיות, צומח היכן שצריך
לצמח, בעל חיים היכן שצריך לחיות, בן אדם היכן
שצריך לגור, כל אחד יש לו את הכתבת שלו
והמקום שלו מפני טעמים הכמוסים עמו יתברך,
אבל כל אחד משגח בהשגחה נוראה ונפלאה מאד
מאת הקדוש-ברוך-הוא, ודבר זה לא יכול הרעיון
והשכל כלל, איך פביכול בסקירה אחת צופה
ומביט על כל הנבראים. ובאמת מי שחזק באמונה
ברורה ומזככת בו יתברך, ולא קשה לו שום דבר,
כי יודע שהכל לכל אלקות, ואלקות הכל לכל, כי
הוא יתברך נמצא ואין בלעדיו נמצא, והוא בתוך

כָּל הַבְּרִיאָה, וְהַכֹּל לְבוֹשׁ מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ, וְאִזּוּ כְּשִׁזְכָּה
 לְהִגִּיעַ לְהַשְׁגָּה זוֹ, הוּא בְּעֶצְמוֹ מִתְבַּטֵּל אֶל הָאִין
 סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְזוֹכָה לְשִׁמְעַת אֶת שִׁירַת הַבְּרִיאָה
 כְּלָה, וְאִיךָ שְׂדוּמִים, צוּמַח, חֵי, מְדַבֵּר, שָׂרִים שִׁירוֹת
 וְתִשְׁבָּחוֹת לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְכָל הַדְּבוּרִים וְכָל
 הַסְּפּוּרִים וְכָל הַמְּאוֹרְעוֹת וְהַמְּקָרִים שְׁקוּרִים בְּעוֹלָם
 הַכֹּל לְכָל שִׁירָה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְלְכָל זֶה
 תְּזַכֶּה, אֲהוּבִי, בְּנִי, אִם תִּשְׁמֹר אֶת פִּיךָ וְלֹא תִדְבַר
 כָּל הָעוֹלָה עַל רוּחְךָ, כִּי בְּרַגַע שֶׁאָדָם שׁוֹמֵר אֶת פִּיו,
 הוּא זוֹכֵה לְרוּחַ-הַקֹּדֶשׁ בְּרוּרָה וּמְזַכֶּכֶת, כִּי הוּא
 מִבֵּין וּמִשְׁפִּיל בְּהַשְׁפָּלוֹת כְּאִלוֹ לְמַעְלָה מִשְׁכָּלוֹ, כִּי
 הַכֹּל תְּלוּי לְפִי הַדְּבוּר שֶׁל הָאָדָם, וְאִם הָאָדָם זוֹכֵה
 לְשִׁיר שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְלִדְבַר
 אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְלוֹמֵד תּוֹרָתוֹ הַקְדוּשָׁה, עַל-
 יְדֵי-זֶה זוֹכֵה לְהַזְדַּבֵּק בְּזַכּוּף אַחַר זַכּוּף וְנִתְעַלָּה
 בְּעֵלּוּי אַחַר עֵלּוּי, עַד שֶׁנִּכְלָל בְּאִין סוּף בְּרוּךְ הוּא,
 וְרוֹאֶה אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, שֶׁהִיא לְבוֹשׁ לְגִבֵּי הָאִין
 סוּף בְּרוּךְ הוּא. וְלָמָּה בְּנֵי-אָדָם אֵינָם זוֹכִים לְזֶה,
 וְאֲדַרְבָּה רוּאִים אֶת כָּל הָעוֹלָם הַפּוֹךְ, שָׂבוּר וְרָצוּץ,
 הֶרֶג וּמִיתוֹת מְשֻׁנוֹת וְחִרְבָּנוֹת, שִׁטְפוֹנוֹת וְרוּחוֹת
 רָעוֹת וְכָל מַרְעִין בִּישִׁין, עַד שֶׁיֵּשׁ בְּנֵי-אָדָם שְׁפָל-כָּף
 נְפִלוֹ, שְׁפָל-כָּף מֶר לָהֶם, שֶׁלֹּא רוּאִים שׁוֹם אוֹר

בַּחַיִּיהֶם, וּמִסְתּוֹבְבִים בְּדַפְאוֹן וּבְעֶצְבוֹן וְהֵם
 עֲצָבָנִיִּים, מְלֵאֵי סִפְקוֹת וְקִשְׁיוֹת אַחַר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא, וַיֵּשׁ כָּאֱלוֹ שְׁנֵסֶכֶם אֲצֵלֶם שְׂאִין לָהֶם שׁוֹם
 תְּכַלִּית בְּזֶה הָעוֹלָם רַק לְהִתְאַבֵּד, רַחֲמָנָא לִישׁוּבָן,
 וּמֵהֵיכָן בָּא דְבַר פְּזֵה? רַק מִפְּגַם הַדְּבֹר, שֶׁהַדְּבֹר
 נַעֲשֶׂה אֲצֵלֶם הַפֶּקֶר, וּמְדַבְּרִים כָּל הָעוֹלָה עַל רוּחָם,
 וְעַל-יַד־זֶה נַעֲקֶרֶת דַּעְתָּם מִלְּהַשִּׁיג רוּחַנִיּוֹת חַיּוֹת
 אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַרֵךְ, וְאֲזִי נוֹפְלִים בַּשָּׂאוֹל תַּחֲתִית בְּזֶה
 הָעוֹלָם, וּמְרִים וּמְרוֹרִים לָהֶם כָּל הַחַיִּים.

וְעַל-כֵּן, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, רְאֵה מַה לְּפָנֶיךָ, אִם
 תִּזְכֶּה לְשָׁמֵר אֶת דְּבֹר פִּיךָ, תִּהְיֶה נַעֲשֶׂה כְּלִי לְגִלּוֹי
 אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַרֵךְ, וְתֵאִיר בְּךָ תְּמִיד הַשְּׂכִינָה, וְתִהְיֶה
 מְרַכָּבָה לְשְׂכִינַת עֲזוֹ יִתְבַרֵךְ, וְהֵיכָן שָׂרָק תִּלְךָ תִּרְאֶה
 אֱלֻקוֹת, שְׁזוֹ מְדַרְגַת גְּדוּלֵי וּמִבְּחָרֵי הַצַּדִּיקִים,
 שְׂאִינָם רוֹאִים שׁוֹם דְּבַר רַק אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
 וְלִהְפֹךְ — מִי שְׁפּוֹגֵם בְּדְבֹרוֹ, הוּא אֵינוֹ רוֹאֶה אֶלָּא
 טָבַע וְחֲשָׁף, מִחֲלֻקַּת וּמְרִיבוֹת, מִלְּחָמוֹת וְהִרְיָסוֹת,
 וְאֶחָד אֵינוֹ יָכוֹל לְהִבִּין אֶת הַשְּׂנִי, דֵּהִינּוּ הַרְשָׁע
 שְׁפָגֵם בְּדְבֹר פִּיו, וּמְדַבֵּר נְבוּל פֶּה, לְשׁוֹן-הָרַע,
 רְכִילוֹת וְלִיצְנוּת וְקָלְלוֹת וּדְבָרִים בְּטִלִּים, עַד שְׂמַחוֹ
 נִתְבַּלְבַּל לְגַמְרֵי, הוּא אֵינוֹ יָכוֹל לְהִבִּין אִיךָ שִׁיךְ

לְרֹאוֹת אֱלֹקוֹת וְלִשְׁמַע אֱלֹקוֹת וְלִהְרַגִּישׁ אֱלֹקוֹת,
 הוּא אֵינוֹ מֵאֲמִין שֵׁשׁ דְּבַר כְּזֶה, שִׁיְהִי אָדָם
 מְסֻתּוֹבֵב בְּזֶה הָעוֹלָם, וְרוֹאֶה רַק רוּחַנִיּוֹת חַיּוֹת
 אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, מֵאַחַר שֶׁהוּא אֵינוֹ זוֹכֵה לְרֹאוֹת אֶת
 הָאֱלֹקוֹת, כִּי הוּא מְאֹד מְבֹהֵל וּמְבִלְבָּל, מְלֵא קִשְׁיוֹת
 וְסִפְקוֹת אַחֲרָיו יִתְבָּרֵךְ וְלָבוֹ מְעַקָּם וּמְבִלְבָּל, וְהַכֹּל
 חֲשֵׁךְ לְפָנָיו, עַל-כֵּן אֵינוֹ יָכוֹל לְהִבִּין אִיךָ יֵשׁ בֶּן אָדָם
 שֶׁכֵּן זוֹכֵה לָזֶה, מְסֻתּוֹבֵב בְּזֶה הָעוֹלָם וְרוֹאֶה רַק
 אוֹרוֹת צַחְצַחוֹת, אוֹרוֹת רוּחַנִיּוֹת, שְׂזוֹ עֲבוֹדַת
 הַצַּדִּיק, וְעַל-כֵּן הָרָשָׁע אֵינוֹ יָכוֹל לְהִבִּין אֶת הַצַּדִּיק
 בְּשׁוֹם פָּנִים וְאִפְּסָן, וְאֵינוֹ מֵאֲמִין בּוֹ, וְלִהְפֹךְ הַצַּדִּיק
 אֵינוֹ יָכוֹל לְהִבִּין אִיךָ שִׁיךָ שִׁיְהִי רָשָׁע בְּזֶה הָעוֹלָם,
 אִיךָ שִׁיךָ דְּבַר כְּזֶה, שֶׁלֹּא יִהְיֶה אָדָם שִׁירָאָה מֵהַ
 שְׂאֲנֵי רוֹאֶה. וְזֶה הַהִפְרָשׁ בֵּין צַדִּיק לְרָשָׁע, בֵּין
 הַשׁוֹמֵר פִּיו לְשֹׂאֵינוֹ שׁוֹמֵר פִּיו, מִי שֶׁשׁוֹמֵר פִּיו, הוּא
 נִקְרָא צַדִּיק, וְהוּא דְּבוֹק בְּחֵי הַחַיִּים בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וּמִי
 שֶׁפּוֹעֵר פִּיו בְּצַרוּפִים רָעִים, וּמְדַבֵּר כָּל הָעוֹלָה עַל
 רוּחוֹ, הוּא נִקְרָא רָשָׁע, וְעוֹקֵר אֶת עֲצָמוֹ מִחֵי הַחַיִּים.
 וְזוֹ הַמַּחְלָקֶת בֵּין צַדִּיק לְרָשָׁע, בֵּין רָשָׁע לְצַדִּיק, כִּי
 אַחַד אֵינוֹ יָכוֹל לְהִבִּין אֶת הַשֵּׁנִי. וְלָכֵן רֵאָה, אֲהוּבֵי,
 בְּנֵי הַיְקָר, וְ"שְׁמוֹר פִּיךָ", וְתִהְיֶה נִכְלָל בְּנִשְׁמַת
 הַצַּדִּיק, שְׂגָם אֶתָּה תִּרְאֶה וְתִשְׁכִּיל וְתִבִּין רוּחַנִיּוֹת

חיות אלקותו יתברך, ומה גם שתדין את הרשע
 לכף זכות, ותלמד עמו איך ישמר את פיו, אז גם-כן
 יזכה להגיע אל מדרגות אלו; כי באמת הוא יתברך
 אב הרחמן, צופה ומביט על כל אחד, ורוצה וחפץ
 בתשובת הרשעים, ואינו חפץ במיתתם. ולכן ראה,
 אהובי, בני היקר, לשמר פיה, ובזה גם אתה תתעלה
 בעלוי אחר עלוי, ותזכה שיאיר עליך מלך הכבוד
 בעצמו, ואז תהיה הכי מאשר בחייה.

ה.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, אם אתה רוצה
 להצליח בחייה, ראה לשמר פיה, ולא לדבר כל
 העולה על רוחך, כי כל הצרות והמרירות, היסורים
 והעגמת נפש שאדם סובל בזה העולם, זהו רק
 על-ידי פגם הדבור, שמפקיר את דבורו. ובאמת
 רואים שאלו הצדיקים שזכו להגיע לדבקות אמיתית
 בו יתברך, לא הגיעו לזה אלא על-ידי שהפרישו
 את עצמם בפרישות מבני-אדם, וישבו בהתבודדות
 ימים ושנים, ולא התערבו בין בני-אדם, ודוקא
 על-ידי-זה זכו להגיע למדרגתם הגדולה; כי באמת
 הפה של האדם הוא הצנור להשפיע שפע רוחני

וְשַׁפַּע גְּשָׁמִי, כִּי הִפָּה הוּא הַסֵּלָם הַמְקֻשָּׁר אֶת הָאָדָם
 אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וְלִכֵּן אֲשֶׁרִי מִי שְׂזוּכָה לְשֹׁמֵר פִּיו,
 וְאִינוֹ מְדַבֵּר כָּל הָעוֹלָה עַל רוּחוֹ, אִזּוֹ יִזְכָּה לְהַשְׁיֵג
 הַשְּׂגוֹת אֱלֻקוֹת עֵינַן לֹא רָאָתָה.

. 1

צָרִיךְ שְׁתַּדַּע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אִם אַתָּה רוֹצֵה
 לְהִתְחַזֵּק בְּזֶה הָעוֹלָם, וּלְהַגִּיעַ לְמַדְרָגוֹת רָמוֹת
 בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, הָעֵקֶר הוּא עַל-יְדֵי שְׁמִירַת
 הַדְּבוּר, כִּי הַדְּבוּר הוּא הַפֶּתַח לְהַכְּנִס אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ,
 וְאִם אָדָם מְקַדֵּשׁ אֶת דְּבוּרוֹ, בְּנִקְלָלוֹ לְהַכְּנִס אֶל
 הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲבָל אִם אָדָם מְפַקֵּיר אֶת דְּבוּרוֹ,
 וּמְדַבֵּר: לְשׁוֹן הָרָע, רְכִילוֹת וְלִיצָנוֹת, נְבוּל פֶּה
 וְדַבָּרִים בְּטָלִים, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא סוֹתֵם אֶת הַפֶּתַח,
 וְאִי אֶפְשָׁר לוֹ לְהַכְּנִס אֶל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְלִכֵּן
 רְאֵה, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, מֵה לְפָנֶיךָ, אִם אַתָּה רוֹצֵה
 לְהַצְלִיחַ בְּדַרְכְּךָ, שְׁמוֹר פִּתְחֵי פִיךָ, וְאִזּוֹ טוֹב לְךָ בְּזֶה
 וּבָבֵא לְנִצָּחַת נְצָחִים.

. 2

צָרִיךְ שְׁתַּדַּע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אִם אַתָּה רוֹצֵה

לזכות לילדים טובים, יראי השם ומצלחים בתייהם,
 ראה לשמור פתחי פיך, ואל תדבר כל העולה על
 רוחך, כי הילדים רואים איך אתה מפקיר את פיך
 ומדבר לשון-הרע, רכילות ונבול פה, אזי הם
 מחקים אותך, ואחר-כך יש לך טענות, למה ילדיך
 אינם הולכים בדרך התורה והיראה ופורקים על
 לגמרי, ואינך תופס שהם חקו אותך ולמדו
 ממעשיך. ולכן מה יש לך טענות על שילדיך יצאו
 לתרבות רעה?! וגם ראה את המציאות בעתים
 הללו, שבעוונותינו הרבים הילדים יוצאים לתרבות
 רעה, והכל מחמת שההורים מפקירים את
 דבוריהם, ומדברים כל העולה על רוחם, מזה על
 זה ומזה על זה, והילדים שומעים, ואחר-כך
 נעתיקים מאמונת חכמים, כי הרי שמעו מהוריהם
 שעושים כל מיני צחוק מהחכמים האמתיים, והם
 צריכים לחקות את ההורים, ועל-כן הם נשארים
 קרחים מכאן ומכאן, ויוצאים לתרבות רעה. ועל-כן
 אם אתה רוצה, אהובי היקר, שיהיו לך ילדים
 טובים, ילדים מחנכים בתורה וביראת שמים, שמור
 פתחי פיך, ותרגיל את עצמך לא לדבר על שום
 ברירה שבעולם, ובפרט על שום חכם שבדור, ואז
 תהיה מבטח שיהיו לך ילדים טובים, ילדים יראי

הַשֵּׁם, כִּי הִילָדִים יִחַקּוּ אוֹתְךָ, כְּמוֹ שֶׁהֵם רוֹאִים
 שֶׁהָאָבָא וְהָאִמָּא נִזְהָרִים לֹא לְדַבֵּר עַל שׁוֹם רַב וְרֹאשׁ
 יְשִׁיבָה אוֹ מִשְׁגִּיחַ וְעַל שׁוֹם צַדִּיק וְחָכָם, גַּם הֵם
 יִשְׁמְרוּ אֶת עֲצָמָם, וְזֶה עֶקֶר גְּדוֹל בְּעִבּוּדַת הַחַנוּף.
 — לְשֹׁמֵר אֶת הַפֶּה, כִּי הַפֶּה הוּא יְסוּד הָאָדָם, אִם
 אָדָם מִפְּקִיר אֶת הַדְּבוּר, אִזּוֹ גַּם יִלְדִּיו יִפְקִירוּ אֶת
 דְּבוּרָם, וְאִם אָדָם יִשְׁמֹר אֶת דְּבוּרוֹ, גַּם יִלְדִּיו יִשְׁמְרוּ
 אֶת דְּבוּרָם, הַכֹּל תְּלוּי כְּפִי הַדְּבוּר שֶׁל הָאָדָם. עַל-כֵּן
 אִיעֲצֶךָ, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, לְשֹׁמֵר פִּיךָ, וְאֵל תִּדְבֹר
 כָּל הָעוֹלָה עַל רוּחְךָ וְלִבְךָ, וּמִכָּל שֶׁכֵּן שְׁלֹא תִקְלַל
 וּתְבַזֶּה וּתְחַרֵּף שׁוֹם צַדִּיק וְחָכָם שְׁבִדוֹר, וְאִזּוֹ דִּיקָא
 תִּזְכֶּה לְכָל טוֹב אֲמַתִּי וְנִצְחֵי בְּזֶה וּבְכָא לְנִצְח
 נְצָחִים.

ח.

צָרִיךְ שֶׁתִּדַע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אִם אַתָּה רוֹצֶה
 לְזַכּוֹת לְהִיּוֹת דְּבוּק בּוֹ יִתְבָּרַךְ, עָלֶיךָ לְשֹׁמֵר פִּתְחֵי
 פִּיךָ, כִּי כָּל הַצָּרוֹת וְהַמְרִירוֹת, הַיְסוּרִים וְהָעֲגָמַת
 נַפְשׁ, הַחֲלִישׁוֹת הַדַּעַת, הַמְרִיבוֹת וְהַמְחַלְקֵת שֵׁשׁ
 בֵּין אִישׁ לְרֵעֵהוּ וּבֵין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ וּבֵין אָדָם לְיִלְדִּיו,
 הַכֹּל רַק מִחַמַּת הַדְּבוּר שֶׁמִּפְּקִירוֹ, וּמִדְּבַר כָּל הָעוֹלָה

עַל רוּחוֹ, וּמִי שְׁזוֹכָה לְשֹׁמֵר אֶת דְּבוּרוֹ, הוּא חַי
חַיִּים אֲמִתִּיִּים, חַיִּים נְצַחִיִּים, חַיִּים עֲרָבִים, חַיִּים
מִתְקִים, אֲשֶׁר לֹא בָזָה וְאֲשֶׁר לֹא בָבֵא!

ט.

צָרִיךְ שֶׁתִּדַע, אֱהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אִם אַתָּה רוֹצֵה
לְדַבֵּק אֶת עֲצָמְךָ בְּאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, וְלִידַע תָּמִיד,
אֲשֶׁר אֵין בְּלִעְדָיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וְתִזְכָּה לְהַכֵּל לְגַמְרֵי
בְּרוּחָנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, עַד שֶׁלֹּא תִרְאֶה
לְפָנַי מִרְאֵה עֵינֶיךָ רַק אֶת אֲמִתּוֹת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ,
עֲלֶיךָ לְדַעַת, שֶׁהֵנָּךְ צָרִיךְ לַעֲבֹד עַל נִקְדָּה זוֹ —
לְשֹׁמֵר אֶת פִּיךָ לֹא לְדַבֵּר אֶת כָּל הָעוֹלָה עַל רוּחְךָ,
כִּי כָּל הַצָּרוֹת וְהִיסוּרִים וְהַמְרִירוֹת וְהַחֲשָׁכוֹת
שֶׁעוֹבְרִים עַל הָאָדָם, שֶׁנֶּעְלָם וְנִסְתָּר מִמֶּנּוּ הָאוֹר אֵין
סוֹף בְּרוּךְ הוּא, הוּא רַק עַל-יְדֵי פֶגֶם הַדְּבוּר, כְּשֶׁאָדָם
פּוֹגֵם בְּדְבוּרוֹ וּמְדַבֵּר כָּל הָעוֹלָה עַל רוּחוֹ, עַל-יְדֵי-
זֶה נִסְתָּר מִמֶּנּוּ גְלוּי אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ. וְלָכֵן מִי שְׁזוֹכָה
לְשֹׁמֵר אֶת פִּתְחֵי פִּיו, וְאֵינוֹ מְדַבֵּר אֶת כָּל הָעוֹלָה עַל
רוּחוֹ, אֲזִי זוֹכָה שְׁרוּחַ-הַקֹּדֶשׁ שׁוֹרָה עָלָיו בְּקִבְעוֹת.

וזה גדל מדרגת נשמת הצדיקים הגבוהים

מאד, שזוכים לרוח-הקדש גדול, כל זה רק על-ידי שהם שומרים על פיהם. ולכן, אהובי, בני היקר, אם אתה רוצה להפגס ולהיות ביניהם, וגם כן לזכות לרוח-הקדש ברוך ומזכך, עד שתראה ותביט ותצפה במרכבה העליונה, עליך לשמר את פתחי פיך. וזכר כלל זה, ואז תעבר על הכל, ואף אחד לא יוכל לשבור אותך, ותזכה לעלות מעלה מעלה, ותיחד יחודים קדושים ועליונים.

י.

עליך לדעת, אהובי, בני היקר, כי תנאי ראשון בהשגת החכמה העליונה הוא שמירת הדבור, לא לדבר כל העולה על רוחו, ולזכות לשמר את הפה שהוא הפתח להפגס אליו יתברך, וכל אלו הזוכים לשמירת הדבור, ואינם מדברים כל העולה על רוחם, הם זוכים למדרגות ולהשגות גבוהות עד מאד, שאי אפשר לתאר ולשער כלל. פי באמת כזה העולם יכולים לזכות למדרגות עליונות, ולהגיע לבטול כזה, עד שלא יראה לפני מראה עיניו ולא ישמע למשמע אזניו ולא ינשם שום דבר רק אלקותו יתברך, והמדרגה הזאת היא המדרגה הכי

עֲלִיוֹנָה — שְׁאִינוּ רוֹאֶה וְאִינוּ מְסַתְּפִל וְאִינוּ מְבִיט
וְאִינוּ שׁוֹמֵעַ וְאִינוּ מְרַגֵּשׁ רַק אֶת אֲמַתַּת מְצִיאוֹתוֹ
יִתְבָּרֵךְ, עַד שִׁיְהִיָּה רוֹאֶה אִיךָ שֶׁהַכֹּל לְכֹל אֱלֻקוֹת
גָּמוֹר הוּא, וְהוּא מְסַבֵּב עִם אוֹר, וְכֹל זֶה זֹכִים דִּיקָא
עַל-יְדֵי שְׁמִירַת הַדְּבוּר; וְעַל-כֵּן כָּל אֱלוֹ שְׁזֹכִים
לְשֹׁמֵר אֶת דְּבוּרָם, הֵם זֹכִים לְרוּחַ-הַקֹּדֶשׁ בְּרוּר
וְלִזְכוּת הַמְדָּמָה, עַד שֶׁמֵּאִיר עֲלֵיהֶם אוֹר נוֹרָא וְנִשְׁגָּב
מְאֹד; אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁיִּכְנִיס אֶת דְּבָרֵי אֱלוֹ בְּתוֹךְ לְבוֹ,
וְיִזְכֶּה לְשֹׁמֵר אֶת פִּתְחֵי פִּיו, וְלֹא יִדְבֹר כָּל הָעוֹלָה
עַל רוּחוֹ, שְׂאֵז יִהְיֶה בְּמִדְרַגַּת הַצְּדִיקִים, וְכִרְוִזִים
יֵצְאוּ לְפָנָיו בְּכָל יוֹם: אֲשֶׁרֵי הֵבֵן שְׁמִשְׁרַת אֶת אָבִיו!
אֲשֶׁרֵי הֵבֵן שְׁמִצִּית אֶת אָבִיו! אֲשֶׁרֵי הֵבֵן שְׁמִכְבֹּד
אֶת אָבִיו! אֲשֶׁרֵי לוֹ בְּזֶה וְאֲשֶׁרֵי לוֹ בַּבָּא!

תָּם וְנִשְׁלָם, שְׁבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!